

Från Guds perspektiv! - 5:e söndagen i påsktiden - årg 1

Bidrag från Anna Sophia Bonde

Något som kännetecknar vår tids människa är hennes ovilja att låta saker bara vara som de är. I många sammanhang hör man också det hejiga mantrat: det kan alltid bli bättre! Baksidan är att ingenting, någonsin, är tillräckligt bra. Vi kan och ska alltid fixa till vårt liv, våra barn, vårt utseende, vår karriär. Kan man så bör man.

Att den här attityden kan påverka också vår tro är uppenbart. Inom svensk kristenhet idag är ett framträdande drag det jag skulle vilja kalla för en humanism med kristna förtecken. Vi kan om vi vill....utrota svälten, få stopp på miljöförstörelsen och de förtryckta strukturererna. Jesus reduceras till en förebild i kampen. Berättelsens verkliga huvudpersoner är ändå vi själva och vår strävan.

I en sådan anda kan söndagens tema Att växa i tro väcka associationer om andlig tillväxt och mognad: det kan alltid bli bättre! Vi kan om vi vill! Vi gör listor, skriver handlingsplaner, bestämmer oss för att få ordning på vårt böneliv.

Texterna, däremot, är genomlysta av en annan anda.

Herrens ord kom till Hosea: När Israel var ung fick jag honom kär (Hos 11:1).

Detta är kärleken, inte att vi har älskat Gud utan att han har älskat oss. (1 Joh 4:10).

Om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er (Joh 16:7)

De ser människan lite mer från Guds eget perspektiv. Hon är ensam och utlämnad. Ingen församlingsinstruktion i världen kan egentligen rädda henne. Ingen god vilja. Inte ens den snyggaste och mest vältränade kropp. Inget.

Det är därför Sören Kierkegaard skriver: när en människa, ensam ute i öknen, hör ett vilddjur kommer skriket av sig självt. Självtillbringade han ju sitt liv i Köpenhamns innerstad. Han gjorde ingen pilgrimsfärd till det heliga landet. Ändå förstod han det som vi ofta förtränger: att vi är lika utsatta som om vi befann oss i öknen, omgivna av vilda djur. Välfärdsstaten invagar oss i föreställningar om trygghet och förutsägbarhet som egentligen är illusoriska. De berättar inte hela sanningen om människans existens och belägenhet.

Att leva som kristen är att inte tycka det är under sin värdighet att bli funnen av Gud, upplyft, omskött. Att växa i tro är kanske därför snarare än något slags Belgian Blue-ideal att komma underfund med att jag är lika utsatt som den allra minsta bebis. Jag har inget som jag kan kalla mitt eget, inte ens mina andetag. Ändå tar jag dem varje dag för givna.

Det bästa jag kan göra är därför att vänta på och längta efter Hjälparen. Att förvänta att, som Hagar i öknen och senare Abraham i Moria berg fick uppleva, Gud ser och förser. Kom, Helige Ande, och tänd en längtan i mitt hjärta och i hjärtat på svensk kristenhet, efter dig.